

Her zaman mesutların
Gezdiği bu yol neden
Bu gece böyle dargın?
Tenhâ.... Hicrâna giden

Bir yol! Sesi rüzgârın
“Nerde onlar?” diyorken
Ay arar, uzak yakın
İssizliği... Yalnız ben!

Bir ben, evet, kimse yok;
İçimde bin aşk, elem.
Tek başıma kalmışım.

Güzel yol! Vefasız çok!
Yıllar var ki şu gölgem
Yanımda arkadaşım...

-5 Eylül 1919-

*Üçüncü Kitap: Şiir-Nesir-Temaşa, Tanin Matbaası,
İstanbul, Mart 1336/1920, s. 3.*

Ömer Seyfettin

